Громадянин Кейн. Carpe diem або життя, прожите намарне
(обережно спойлери)

Уроборос - міфологічна істота, що пожирає сама себе - так, це про **громадянина Кейна**. Стрічка буквально розпочинається і завершується однаковими кадрами. Але і *громадянин Кейн*, якого майстерно зіграв сам Велс, також більше схожий на міф. Суперечливий і багатогранний: його люблять і ненавидять мільйони, він має все і водночас йому чогось не вистачає, він - публічна особа, але помирає наодинці - ще й з загадкою на вустах. Загадкою, яка миттєво стає цікавою всій Америці, всьому світові.

Постать Орсона Велса тісно переплетена з головним героєм стрічки. Почасти біографічно, але ще більше характером. Обидва рано залишились без сім'ї під опікою чужих людей, обидва безвідповідально до цього поставились і обидва в нелегкий для себе час зуміли не просто стати на ноги, а досягти успіху там, де інші зазнали поразки. Орсон Велс, в часи великої депресії, у віці 16 років, рушає в подорож Європою, а містеру Кейну з невеликої газети вдається розбудувати цілу медіа-імперію.

Перепустку в Голівуд молодому Велсу дала скандальна радіовистава "Війна світів" Герберта Велса. Чи була паніка, масовий психоз і численні самогубства в американських містах ми достеменно не знаємо, але, схоже, сам Велс засвоїв цей урок і переніс його результати на широкий екран.

Тема інформаційних воєн, маніпуляції фактами і пропаганди - це лише одна з багатьох граней яких торкається цей фільм. Поряд з нею - сенс життя і абсурд, вплив і влада, загадка і смерть, любов і гординя, самообман і егоїзм. І всі вони майстерно вписані в життя і образ самого Кейна.

Фільм парадоксальний ще й тим, що оцінений він не однаково. Якщо професійні критики безперечно вважають його вершиною світового кінематографу, то звичайні глядачі, віддаючи йому належне, все ж надаються перевагу більш "зрозумілому" кіно.

Варто відзначити, що "Втеча від свободи", як і цей фільм, виходять в один і той же час. І хоч я не зустрічав бодай натяку на психоаналітичні мотиви стрічки у критичних оглядах, як на мене, творчість Еріха Фрома помітно вплинула на образ головного героя і сюжетну лінію, як і психоаналітичні мотиви в цілому.

Сартру фільм не сподобався, оскільки форма, на його думку, подолала зміст. Яке щастя, що йому не випала нагода ближче познайомитись з сучасним масовим кіно. Касанду, замок побудований Кейном, і справді пережив його, але чи перевершив. Та якщо вам здається, що я надто вже фамільярний - у вас є можливість скласти власну думку, переглянувши стрічку, і дізнатись зрештою, чим є насправді "рожевий бутон".

Текст для вільного поширення із зазначенням авторства та покликання на джерело